

Arrest

nr. 161 843 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 9 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 augustus 2013 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 25 juni 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 2 augustus 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 25.06.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

(..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06 02 2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 28.05.2013 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 25.06.2013 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

De verwijzing naar de bijlagen op het standaard medisch getuigschrift is niet dienstig vermits niet duidelijk is naar welke bijlagen verwezen wordt.“

1.3. Op 2 augustus 2013 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van Janssens Karolien, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(..)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

☐ *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd*

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

☐ *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 22.01.2013, aan hem betekend op 28.01.2013 “*

1.4. Aan de echtgenote van de verzoekende partij wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Hierop worden ook de kinderen vermeld. Dit is de derde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van Janssens Karolien, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(..)

+ kinderen

(..)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd*

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

□ *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 22.01.2013, aan hem betekend op 28.01.2013 “*

2. Over de rechtspleging en over de ontvankelijkheid

2.1. Uit de gegevens van de Raad blijkt dat, hoewel het verzoekschrift werd ingediend door vijf verschillende partijen, enkel rolrecht werd betaald voor één partij. Conform artikel 39-68/1, §5, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt het beroep enkel op de rol geplaatst voor wat betreft eerste verzoekende partij.

2.2. De Raad wijst erop dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend toe aan de rechter te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van drie onderscheiden beslissingen, met name:

- de beslissing van de gemachtigde van 2 augustus 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt,
- de beslissing van de gemachtigde van 2 augustus 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij ter verantwoording van de samenhang dat alle bestreden beslissingen dezelfde dag werden genomen en het bevel afgeleverd werd naar aanleiding van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Voorts meent hij dat indien de Raad van oordeel is dat er toch geen samenhang

is, de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet de voornaamste bestreden beslissing is.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat de thans voorliggende eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Met het betoog ter terechtzitting toont de verzoekende partij de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds niet aan. Er wordt op gewezen dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen. De Raad wijst er verder op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de verzoekende partij tot enig verblijf zou zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod kaduuk worden. Ook in omgekeerde zin heeft de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing geen impact op de rechtsgeldigheid van de eerste bestreden beslissing. Het loutere feit dat de eerste bestreden beslissing en de tweede en derde bestreden beslissing op dezelfde dag werden genomen maakt evenmin dat hierdoor sprake is van enige samenhang.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor de belangrijkste bestreden beslissing (en in voorkomend geval de ermee samenhangende beslissing). Ter terechtzitting geeft de advocaat van de verzoekende partij aan dat, indien de samenhang niet aanvaard zou worden, de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de belangrijkste bestreden beslissing is. In casu wordt zodoende geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekende partij als de belangrijkste bestreden beslissing werd aangeduid, met name de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 2 augustus 2013.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“EERSTE MIDDEL Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980 in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van de formele motiveringsverplichting van artikel 62 Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. X)

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St, nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij houdt in essentie voor dat de graad van ernst van de ziekte niet blijkt uit het standaard medisch getuigschrift dat door verzoeker bij het verzoekschrift werd gevoegd.

Nochtans blijkt de graad van ernst uit het feit dat verzoekster aan verschillende aandoeningen lijdt, dat zij reeds gehospitaliseerd werd en dat opvolging en behandeling door gespecialiseerde artsen vereist is. In het standaard medisch getuigschrift blijkt de ernst van de ziekte bovendien uit volgende bewoordingen: er is sprake van 'deterioratie' bij stopzetting van de behandeling, hetgeen synoniem is voor verergering en verslechtering, wat dus impliceert dat er nu reeds sprake is van een ernstige en slechte situatie.

Daarmee werd er minstens een afweging gemaakt tussen de gezondheidstoestand en het mogelijke humanitaire risico, hetgeen door de RvV aanvaard werd als vermelding van de graad van ernst in volgende arresten: RvV X, 3 oktober 2011 ; RvV X 9 januari 2012.

Ook onder de evolutie van de aandoeningen stelt de arts uitdrukkelijk dat het 'erger' wordt en dat zij woedeaanvallen zal ontwikkelen en 'zeer' gespannen is.

Bovendien verwijst het medisch attest uitdrukkelijk naar de bijlagen waaruit ook de ernst van haar aandoeningen blijkt.

In dat verband stelt verwerende partij het volgende in de bestreden beslissing:

" De verwijzing naar de bijlagen op het standaard medisch getuigschrift is niet dienstig vermits niet duidelijk is naar welke bijlagen verwezen wordt."

Verzoekster merkt op dat verwerende partij niet zonder meer kan stellen dat de verwijzing naar bijlagen niet dienstig is.

Aangezien er maar één bijlage is, is het hoe dan ook duidelijk naar welke bijlage er wordt verwezen.

Het standaard medisch attest verwees aldus uitdrukkelijk naar de medische attesten in de enige bijlage, zodat verwerende partij niet kan voorhouden dat wanneer de graad van ernst enkel uit de bijlagen moeten worden afgeleid, zonder dat het attest ernaar verwijst, de 9ter aanvraag onontvankelijk is.

Verzoekster verwijst in dit opzicht naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die zegt dat de graad van ernst van de ziekte is vermeld, omdat het standaard medisch attest verwijst naar een medisch attest in bijlage met vermelding van de ernst van de ziekte (RvV X 31.01.2012; RvV X, 15.02.2012, bevestigd door RvSt 8.308 04.04.2012; RvV X 25.07.2011).

De motiveringsplicht is geschonden. De beslissing weigering 9ter dient te worden vernietigd."

3.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin

heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter, §3 – 3° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat het standaard medisch getuigschrift van 28 mei 2013 geen enkele uitspraak toont over de graad van ernst van de ziekte zodat bij gebrek aan één van de in artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet vereiste medische elementen, de aanvraag onontvankelijk moet verklaard worden.

Verzoekende partij toont niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.4. Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht vergt in casu onderzoek naar de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.5. Uit artikel 9ter, § 3, 3°, *juncto* artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift op straffe van niet-ontvankelijkheid de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden (zie RvS 25 september 2012, nrs. 220.745 en 220.747).

3.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag van 25 juni 2013 een standaard medisch getuigschrift heeft gevoegd van 28 mei 2013 conform het wettelijk voorziene model.

De Raad wijst erop dat artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 24 januari 2011, voorziet dat het bedoeld standaard medisch getuigschrift overeenkomstig het in bijlage aan dat koninklijk besluit toegevoegde model moet worden opgesteld. In dat model wordt onder punt B. DIAGNOSE een *“gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter wordt ingediend”* gevraagd. Het gaat in dat model enkel over de *“ernst van de aandoening”*, er is geen specifieke vraagstelling over de *“graad van ernst”* voorzien.

Het volstaat daarom zeker dat de graad van ernst uit het standaard medisch getuigschrift blijkt, ook al is het niet specifiek uit het antwoord op een bepaalde vraag. (RvS 11 januari 2013, nr. 220.013, RvS 18 december 2012, nr. 221.805). Immers de gemachtigde mag wel nagaan of het antwoord op de vragen in het medisch getuigschrift als vermelding van de graad van ernst kan worden beschouwd (RvS 5 juni 2013, nr. 223.745). Andere vermeldingen in het standaard medisch getuigschrift kunnen immers

volstaan om de graad van ernst van de aandoeningen aan te tonen, in zoverre ze door verzoekende partij worden geconcretiseerd (RvS 17 maart 2015, nr. 230.526).

3.7. De verzoekende partij betoogt dat de graad van ernst blijkt uit de vermelding van de verschillende aandoeningen, dat zij reeds gehospitaliseerd werd en dat opvolging en behandeling door gespecialiseerde artsen vereist is. Zij meent dat de ernst van de ziekte tevens blijkt uit het feit dat er sprake is van deterioratie bij stopzetting van behandeling, wat aldus impliceert dat er reeds sprake is van een ernstige en slechte situatie. Ook stelt zij dat onder evolutie van de aandoeningen uitdrukkelijk gesteld wordt dat het “erger” wordt en dat zij woedeaanvallen zal ontwikkelen en ‘zeer’ gespannen is.

3.8. De Raad stelt vast dat het standaard medisch getuigschrift vooreerst enkel een opsomming geeft van de aandoeningen waaraan de verzoekende partij lijdt, zonder meer. Zo wordt gesteld: “-MIGRAINE, -DEPRESSIE, -Pijn hoge rug –Trapeziusyndroom R/Epsypa” Voorts wordt de medicamenteuze behandeling vermeld: “EPSIPAM voor spierspanning, -SERTRALINE en Alprazolam voor depressie, -Syndicort, trasonex, onleesbaar voor astma” en wordt verder melding gemaakt van het feit dat verzoekende partij op 23 maart 2013 naar de spoed is gegaan wegens “Rugpijn”. Indien de behandeling zou worden stopgezet wordt enkel melding gemaakt van “deterioratie” en wordt inzake evolutie en prognose van de aandoeningen gesteld: “wordt erger; woedeaanvallen, zeer gespannen”. Wat betreft specifieke noden wordt gesteld: -psychologen vereist, psychotherapie vereist, zekerheid, stabiliteit”.

De Raad ziet vooreerst niet in hoe de opsomming van de aandoeningen en de medicatie alsook het feit dat verzoekende partij één keer naar spoed is gegaan voor “rugpijn” zonder dat dit nader wordt toegelicht enige indicatie kan zijn van de graad van ernst van de aandoeningen. De Raad ziet voorts ook niet in hoe uit het enkele gegeven dat de behandelende arts een “deterioratie” opgeeft in antwoord op de vraag naar de gevolgen en mogelijke complicaties bij een stopzetting van de behandeling, de precieze graad van ernst van verzoekers ziektes zou kunnen blijken. Immers houdt het begrip “deterioratie” slechts achteruitgang in waaruit evenwel niet kan afgeleid worden wat de precieze graad van ernst is van de thans opgegeven aandoeningen. Het doet slechts uitspraak over het achteruitgaan van de toestand van verzoekende partij, maar niet over de eigenlijke toestand zelf. Het geattesteerde “deterioratie” en “wordt erger; woedeaanvallen en zeer gespannen” betreffen zeer algemene en bijzonder vage termen, die in het standaard medisch getuigschrift niet nader worden verduidelijkt en evenmin blijkt of deze termen betrekking hebben op één aandoening, enkele aandoeningen of alle drie de aandoeningen, en dit laat niet toe om vast te stellen dat de gemachtigde in casu op incorrecte of kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift geen uitspraak vertoont omtrent de graad van ernst van de ziekte zodat de aanvraag met toepassing van artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Er blijkt immers niet dat deze vermeldingen een duidelijke aanwijzing geven in welk stadium of welke toestand de ziektes zich bevinden of dat uit een toename van bepaalde symptomen die veelal eigen zijn aan een bepaalde aandoening duidelijk blijkt wat de graad van ernst is van die aandoening. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat verweerder ten onrechte heeft vastgesteld dat het voorgelegde SMG de graad van ernst van de ziekte niet vermeldt. Ook waar zij erop wijst dat de graad van ernst kan afgeleid worden uit het feit dat zij specialistische behandeling behoeft kan zij niet worden gevolgd. Immers wordt op zeer algemene wijze gesteld in het standaard medisch getuigschrift dat “psychologen vereist” zijn alsook “psychotherapie”, zonder meer. Naast de vaststelling dat psychologen geen specialisten in strikt medische zin zijn, zoals verzoekende partij lijkt te betogen, wordt ook nergens verduidelijkt waaruit de psychotherapie dient te bestaan en door wie die dient gegeven te worden, noch hoe vaak de verzoekende partij dergelijke therapie dient te volgen of hoe vaak zij één of meerdere psychologen dient te consulteren. Het loutere feit dat een bepaalde behandeling wordt vereist laat niet toe af te leiden in welk stadium de ziekte zich bevindt nu dit geenszins uit de loutere vermelding van “psychologen vereist en psychotherapie vereist” kan afgeleid worden zoals de verzoekende partij betoogt. De vermelding dat verzoekende partij zekerheid en stabiliteit nodig heeft laat evenzeer het raden naar de graad van ernst van de aandoeningen. Bovendien lijken al deze vermeldingen enkel te slaan op de aandoening “depressie” en kan hieruit evenmin iets afgeleid worden met betrekking tot de aandoeningen “migraine” en “hoge rugpijn”.

3.9. In zoverre verzoekende partij nog stelt dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de overige medische stukken die zich in het administratief dossier bevinden, en die volgens haar eveneens de graad van ernst van de ziekte zouden aangeven, herhaalt de Raad dat de wetgever – op straffe van niet-ontvankelijk van de aanvraag – heeft voorzien dat bij de aanvraag een standaard medisch getuigschrift dient te worden gevoegd dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening

van de aanvraag en dat de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. Er blijkt niet dat verzoekende partij bij haar aanvraag een ander standaard medisch getuigschrift voorlegde, dan dit van 28 mei 2013, dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. Vermits de graad van ernst op straffe van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag in het standaard medisch attest moet worden vermeld, is het bijgevolg niet toegelaten dat de graad van ernst enkel uit bijlagen bij dat attest zou blijken. De wetgever heeft uitdrukkelijk een aantal precieze eisen willen stellen om misbruik van de regularisatieprocedure te voorkomen, waaronder het voorleggen van een medisch attest van een welbepaald model en waaruit onder meer de graad van ernst van de ziekte van de betrokkene moet blijken. Al is in het standaard medisch attest geen specifieke plaats voor de vermelding van de graad van ernst van de ziekte voorzien, die graad van ernst moet wel uit het medisch attest zelf blijken zonder dat zij enkel uit bijlagen moet worden gedistilleerd. (RvS 11 januari 2013, nr. 222.013). Het betoog van de verzoekende partij kan aldus geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

3.10. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER